

РЕШЕНИЕ

№ 721

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Т. Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Васил Василев Въззивно търговско дело № 20221001000754 по описа за 2022 година

Производството е по чл.267 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба от " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ с ЕИК 131013477 със седалище и адрес на управление в гр.София-1000, р-н «Оборище», ул."Георги Бенковски" № 7, ет. 1 против Решение №260 310 / 03.05.2022 г. по т.д.№ 772 по описа за 2017 г. на СГС, ТО, VI-18-ти с-в, с което се съдът на основание чл.647, ал.1, т.6 от Търговския закон е обявил за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Лаудис билдинг“ ЕООД, по предявеният от синдика на дружеството иск срещу „Пимаро България“ АД и „Лаудис билдинг“ ЕООД /н/, разпоредителната сделка - непарична вноска /апорт/, извършена от длъжника „Лаудис билдинг“ ЕООД /н/ в капитала на „Пимаро България“ АД на подробно изброените в решението недвижими имоти.Поддържа се,че постановеното решение е недопустимо,поради това,че е предявено по недопустим иск.Поддържа се,че в съдебното решение не е приложен актуалният към датата на сключване на сделката-апорт /26.06.2011 г./ закон. Към тази дата е приложима разпоредбата на чл.647, ал.1, т.7 /сега видоизменена в т.6/ от Търговския закон, която гласи : „т.7. (изм. - ДВ, бр.84 от 2000 г., изм. - ДВ, бр.38 от 2006 г.) сделка, която е извършена в двугодишен срок преди откриване на производството по несъстоятелност и уврежда кредиторите, по която страна е свързано лице с длъжника”. Производството по несъстоятелност за „Лаудис билдинг” ЕООД е открито с Решение № 94 /15.01.2015 г. по т.д.№ 594 /2012 г. на СГС, VI-11 с-в. Сделката по апорта е извън този двегодишен срок, който е изтекъл на 26.06.2013 г. поради което предявеният от синдика иск по чл.647, ал.1, точка 6 /предишна точка 7/ е недопустим и

неоснователен . Независимо че разпоредбата на чл.647 ал.3 от ТЗ е нова, т.е. изм. ДВ бр.20 /2013г. е преди постановяване и влизане в сила на решение по несъстоятелност на „Лаудис билдинг“, същата е приложима, с оглед ДР ЗИД ТЗ от ДВ бр.20 201 Зг. - пар.14 ал.1, в която се предвиждат преходни правила за онези способи за попълване на масата на несъстоятелността, които продължават да съществуват след изменението /каквото е и способът по чл.647 т.7 от ТЗ - сега чл.647 ал.1 т.6 от ТЗ/. Прилагането на Закон който не е съществувал към момента на една сделка е недопустимо, поради това, че грубо би се нарушил гражданския оборот и стабилността на търговските сделки. Поддържа се, че преди завеждане на молбата за откриване на производство по несъстоятелност на вносителя на апортната вноска "Лаудис билдинг" ЕООД /н/, същото дружество е погасило текущо и изискуемо се вземане на негов КРЕДИТОР, на когото е прехвърлило притежаваните от него акции, поради което от сделката е удовлетворен, а не увреден кредитор. Според жалбоподателя не е налице правна възможност решаващия съд да преразглежда дадената оценка от вещите лица, които са били назначени при извършването на апорта. Поддържа се, че каквато е била стойността на имотите, в същият размер е определена и стойността на уставният капитал от учредителите на дружеството. Ако вещите лица били дали по-ниска или по-висока стойност на оценяваните имоти, то учредителите са щели да определят уставният капитал на реципрочна стойност-т.е. експертната оценка на имотите е било основанието да се определи броя и стойността на акциите в новоучреденото дружество. Неправилно, според жалбоподателя, съдът приел, че независимо от това дали ще е различна оценената от допуснатите експертизи стойност на апортираните процесии имоти в капитала на ответното дружество и пазарната стойност на акциите е налице увреждане , тъй като несъстоятелният длъжник се е лишил от собственост върху недвижим актив, като макар да с получил акции, същите не гарантират в същата степен възможността за удовлетворяване на кредиторите. Иск се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него бъде постановено решение, с което предявения иск бъде отхвърлен като бъдат присъдени направените по делото разноски.

Постъпила е и въззивна жалба от „ПИМАРО БЪЛГАРИЯ“ АД с ЕИК 20157497 с адрес на управление в София, район Оборище, ул. “ Поп Богомил “ № 43, ет. 1, ап. 2 против посоченото по-горе решение. Поддържа се, че обжалваното решение е незаконосъобразно. Според жалбоподателя не е налице увреждане на несъстоятелното дружество, поради това, че стойността на записаните акции не е по-малка от стойността на апортираните недвижими имоти. Съгласно заключението на вещите лица от тройната съдебно- оценителска експертиза средната пазарна цена на всички недвижими имоти, към датата на извършване на апорта 26.05.2011 година е 7 905 800 лева. , а получените акции са на стойност 6 964 400 лв и те формират основния капитал на дружеството. Разликата от 941 400 е резерв, който е част от собствения капитал и също увеличава стойността на записаните акции от капитала на дружеството. Незаконосъобразно съдът приел, че извършването на разпоредителната сделка - апорт - уврежда кредиторите, доколкото се затруднява

удовлетворяването на същия в изпълнителното производство. Поддържа се, че съдът е излязъл извън предмета на делото, поради това, че в мотивите е приел, че при справка в публичния Търговски регистър е установил, че към 31.12.2011 година дружеството е отчело загуба от 84 000 лева, което „очевидно сочи недобро финансово състояние“. Приетото от съда противоречи на представените по делото експертизи, а и касае въпроси, по които съдът няма необходимите познания. Поддържа се, че видно от събраните доказателства по делото не е налице увреждане на кредиторите, защото дори по номинал стойността на записаните акции не е по-малка от стойността на апортираните недвижими имоти. В тази насока са възраженията за изчислените стойности по метода на дисконтираните парични потоци в експертните заключения, където не са отчетени стойности на недвижими имоти, условно обозначени като имоти с №№ 2, 4, 6, 7, 8 и 9 от заключението на тройната съдебно оценителска експертиза. Тези имоти биха генерирали доход при тяхната реализация и това би повишило стойностите по метода на ДГТП в експертното заключение, а оттам и стойността на записаните акции. Не е отчетен и синергичният ефект от управлението на недвижимите имоти, който също води повишаване на стойността на записаните акции и е аргумент, че няма увреждане на кредиторите от атакуваната сделка. Исканото обжалвано решение да бъде отменено и вместо него бъде постановено решение, с което предявеният иск бъде отхвърлен.

Постъпил е отговор на горните жалби от адв. Я. М. в качеството му на пълномощник на постоянния синдик на „ЛАУДИС БИЛДИНГ“ ЕООД, (несъстоятелност), с ЕИК: 131013477, с който се оспорват същите. Поддържа се, че в обжалваното решение законосъобразно е прието, че увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, действия, които биха осуетили или затруднили осъществяването на правата на кредитора спрямо длъжника. Дори без да се вземе предвид стойността на получените акции срещу недвижимите имоти, предмет на апорта, чрез замяната на недвижими имоти с акции се затруднява упражняването на правата на кредиторите, тъй като длъжникът много по-лесно и бързо може да се разпорежи с получените акции в полза на трети лица, отколкото с множество недвижими имоти в различни нотариални райони. В случая увреждането на кредиторите чрез апорта било установено с приетите по делото експертизи като разлика в пазарната стойност на даденото и полученото. Установено било, че „Лаудис билдинг“ ЕООД е апортирало в капитала на „Пимаро България“ АД към датата на апорта 26.05.2011 г. недвижими имоти с пазарна стойност общо на 7 905 800 лева, а получило в замяна акции в капитала с пазарна стойност 6 340 270 лева по разширената неоспорена експертиза или 6 270 500 лева по единичната експертиза. И в двата случая е налице увреждане на кредиторите на масата на несъстоятелност на „Лаудис билдинг“ ЕООД /н/ в размер на поне около 1 565 530 лева или повече. Законосъобразно съдът приел, че към края на 2011 г. дружеството „Пимаро България“ АД е било и на загуба от дейността си и че „Лаудис билдинг“ ЕООД е апортирало в капитала на ново дружество имоти на висока стойност, а е получило акции в капитала на

дружество, което генерира счетоводни загуби от дейността си и следователно не може да разпределя дивидент.

По отношение на становището в жалбата на „Лаудис билдинг“ ЕООД /н/ за недопустимост на решението синдикът поддържа, че същото е неоснователно. Исковата молба, по която е образувано делото е заведена по входящ документ от 20.02.2017г. Към този момент е действала последната и настояща редакция на чл.647 ТЗ, изменена със закон, обнародван в Държавен вестник бр.20 от 2013г. Производството по този иск не е заварено производство към момента на измененията на закона, приети през 2013г., а е производство, започнало 4 години по - късно - през 2017г. Така съдът е дължал и се е произнесъл по действащия към момента на завеждането и произнасянето на решението закон. Искът е допустим и предявен в едногодишния срок от откриване на производството по несъстоятелност - след първоначалното му откриване и спиране по реда на чл.632 ал.1 ТЗ, когато е нямало назначен синдик, който да завежда каквито и да било отменителни искове, производството е възобновено с решение от 15.02.2016г., обявено в Търговския регистър на 18.02.2016г. Едногодишният срок за завеждане на иска изтичал в неработен ден - събота (18.02.2017г.), поради което законосъобразно съдът приел, че искът е в срок, тъй като е заведен в първия следващ присъствен ден - 20.02.2017г. - понеделник. Изложени са съображения във връзка на неоснователност на доводите на жалбоподателя. Иск се обжалваното решение да бъде потвърдено.

От " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ с ЕИК 131013477 е постъпил отговор на въззивната жалба на „Пимаро България“ АД, в който се поддържа, че същата е основателна. Поддържа се, че твърдението на жалбоподателя, че разликата в стойностите на оценяваните имоти на „Пимаро България“ АД, извлечени от оценката на апортната вноска и оценката в допусната от първоинстанционния СТС тройна съдебно-оценителна експертиза на тези имоти, следва да се приеме като резерв, който е част от собствения капитал на дружеството е правилно. Правилни били твърденията на жалбоподателя, че кредиторите не са били увредени от сделката по апорта, тъй като вносителят на имотите е получил брой акции реципрочни на стойността на апортираните имоти. Иск се жалбата да бъде уважена.

Софийският апелативен съд, като взе предвид подадената въззивна жалба, съдържащите се в същата оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба от синдикът на " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/, в която се поддържа, че с решение на САС от 15.01.2015г. по т.д. №3638/2014г. е обявена неплатежоспособността на дружеството с начална дата – 31.05.2012г., открито е производство по несъстоятелност, като спряното първоначално производство е възобновено с решение на СГС, VI-11 състав по т.д. №594/2012г., обявено в ТР на 18.02.2016г. Молбата, по която е открито производството по несъстоятелност е подадена от „Уникредит Булбанк“ АД на 09.02.2012г. На 26.06.2011г. било учредено дружеството „Пимаро България“ АД чрез апортна вноска на имущество, собственост на " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ като срещу апортираните имоти, последният записал 6 964

400 акции. Имотите, които са апортирани са подробно описани в исковата молба. Поддържа се в исковата молба, че апортът е извършен в двугодишен срок от подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ и е налице сделка, която уврежда кредиторите на несъстоятелността като намалява имуществото, служещо за обезпечение. Страна по сделката е свързано с длъжника лице по смисъла на параграф 1 от ДР на ТЗ, поради което се иска обявяване за относително недействителна на основание чл. 647, ал. 1, т. 6 от ТЗ на процесната сделка – непарична вноска / апорт / от длъжника в капитала на ответника „Пимаро България“ АД на имотите, подробно описани в исковата молба имоти.

В подадения отговор ответникът " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ е поддържа, че не са налице материално-правните предпоставки по чл. 647, ал. 1 т. 6 от ТЗ, че след като имало вписване в ТР по решение на съдията по вписванията е недопустимо извършване на последваща преоценка на предприятието. Поддържа се, че дружеството " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ по време на извършване на апорта не е било длъжник на кредитора – „Уникредит Булбанк“ АД, която банка е заемодател по кредитен договор на „България Консулт“ ЕООД, а " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ е съдлъжник, тъй като по този договор той не бил получил кредит, а по време на извършване на апорта не бил уведомен за претенции от банката за плащане на кредитното задължение.

В подадения отговор ответникът „Пимаро България“ АД оспорва исковата молба, като поддържа, че не са налице предпоставките по чл. 647, ал. 1, т. 6 от ТЗ. Поддържа се, че в следствие на апортната вноска, длъжникът е придобил акции, чиято стойност зависи от имущественото състояние на дружеството, поради което следва да се извърши оценка на търговското предприятие на АД и от нея да се изведе стойността на акциите, при което ще бъде установено, че няма намаляване на имуществото на " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/

За да постанови обжалваното решение съдът е приел за установено следното от фактическа страна: С решение на САС №94/15.01.2015г. по т. д. №3638/2014г. е обявена неплатежоспособността на " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ с начална дата – 31.05.2012г. и е открито производство по несъстоятелност. Първоначално спряното производство е възобновено с решение на СГС, VI-11 състав. Делото за несъстоятелност е образувано по молба от 09.02.2012г. от „Уникредит Булбанк“ АД. С решение от 15.02.2006г., VI-11 състав е възобновил производството по несъстоятелност, като решението е вписано в ТР на 18.02.2016г. От представените по делото писменни доказателства съдът е установил, че процесните имоти са придобити в собственост от дружеството " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/. С акт за назначаване на вещи лица от 01.04.11г. длъжностното лице по регистрациите при ТР е назначило посочените три вещи лица, които следва да изготвят заключение за стойността на непаричната вноска на подробно посочените имоти собственост на учредителя " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/. Не се спори по делото, че на 26.05.11г. е учредено дружеството „Пимаро България“ АД с капитал от 6 964 401 акции. Акционери в дружеството са " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/, което е записало 6

964 400 акции срещу непарична вноска представляваща стойността на процесните по настоящето дело имоти, които са оценени от назначените вещи лица на 6 964 400 лв. и 1 акция, която е притежание на А. В. Б.. Съгласно заключението на назначената по настоящето дело еднолична съдебно-оценителна експертиза общата пазарна цена на всички имоти към датата на извършване на апорта 26.05.2011 г. е 6 629 835 лв. По делото е назначена и тройна съдебно-техническа експертиза, съгласно заключението, на която пазарната цена на всички недвижими имоти към датата на извършване на апорта 26.05.2011 г. е 7 905 800 лв. По делото са назначени съдебно икономически експертизи във връзка с имущественото състояние на дружеството „Пимаро България“ АД. Съгласно заключението /стр. 600/ на вещото лице М. оценката към 26.05.11 г. на търговското предприятие на „Пимаро България“ АД сочи, че към тази дата стойността на придобитите от "ЛАУДИС БИЛДИНГ" ЕООД /н/ акции в капитала на „Пимаро България“ АД е 6 270 500 лв. Вещото лице е посочило използваните от него подходи при оценка на търговското предприятие-„разходен“, базиран на оценката на активите дадена от назначената по делото оценителска експертиза и „приходния“ подход, който е на база представения по делото бизнес план за развитие на дружеството. В заключението вещото лице изрично е посочило, че тази стойност на акциите е на база стойностите на апортираните имоти посочени в заключението на назначената тройна експертиза /7 905 800 лв./. По делото е назначена и тройна съдебно-икономическа експертиза за оценка на стойността на получените акции от дружеството към 26.05.11 г. Базирайки се на дадената стойност /7 905 800 лв./ на имотите от трите вещи лица по оценъчната експертиза и използвайки четири оценителни способа вещите лица са дали заключение, че средната стойност на получените акции от дружеството "ЛАУДИС БИЛДИНГ" ЕООД е 7 087 420 лв. Представено е и допълнително заключение от същите вещи лица, съгласно което стойността на придобитите акции по метода на „дисконтираните парични потоци“, изчислени на същата база /стойност на имотите 7 905 800 лв./ е 6 340 270 лв.

За да постанови обжалваното решение съдът е приел от правна страна, че съгласно разпоредбата на чл. 647, ал. 1, т. 6 от ТЗ, в редакцията на нормата след изменението съгласно ЗИДТЗ, обн. в ДВ, бр. 20/28.02.2013 г., в сила от 4.03.2013 г., може да бъде обявена за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността сделка, която уврежда кредиторите, по която страна е свързано лице с длъжника, ако е извършена от длъжника в двугодишен срок преди подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ. Съдът е установил, че производството по несъстоятелност срещу "ЛАУДИС БИЛДИНГ" ЕООД е образувано по молба с вх. № 14561 от 09.02.2012 г., подадена от „Уникредит Булбанк“ АД. При положение, че атакувания апорт е извършен на 26.05.2011 г. – т.е. преди по-малко от година от подаването на молбата, то същия се явява сделка извършена в подозрителния период по чл. 647, ал. 1, т. 6 от ТЗ, който е до две години преди подаването на молбата. Съдът е приел, че към момента на процесната сделка – апортът от 26.05.2011 г. двете дружества са свързани лица по смисъла на параграф 1 от ТЗ, по смисъла на т. 5, тъй като "ЛАУДИС

БИЛДИНГ " ЕООД е записало и притежавало акциите в капитала на „Пимаро България“ АД общо 6 964 400 на брой поименни акции с номинална стойност 1 лв., което е значително над 5%, тъй като другото лице, записало акции- А. В. Б. е записал само 1 акция срещу парична вноска от 1 лв., следователно несъстоятелният длъжник се явява лице, което притежава повече от 5% от акциите в дружеството и безспорно същите са свързани лица. По отношение на спорния въпрос - дали процесният апорт е сделка, увреждаща кредиторите, съдът е приел, че е налице такова увреждане. Като се е позовал на подробно посочената съдебна практика на ВКС съдът е приел, че увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника. Така увреждане е налице, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора, в т.ч. извършено опрощаване на дълг, обезпечаване на чужд дълг, изпълнение на чужд дълг без правен интерес и пр. Твърденията на ответниците, че активът на дружеството не бил намалял и нямало увреждане, тъй като то получило акции на стойност, равна на пазарната цена на апортираните активи и била налице равностойност на престациите, т.е. трансформация на имуществото, не може да бъде споделена. Апортът на недвижим имот в капитала на дружество представлява едностранна разпоредителка сделка, при което лицето, което извършва непаричната вноска се лишава от правото на собственост върху апортираните недвижими имоти. Обстоятелството, че в замяна срещу апортираните имоти дружеството получава акции, не гарантира в същата степен възможността кредиторите да бъдат удовлетворени, тъй като пазарната стойност на акциите е динамична величина. Пазарната им стойност зависи от активите и пасивите на дружеството, които са динамични и зависят от финансовото състояние на дружеството, а също и могат да бъдат манипулирани чрез съответните счетоводни операции от самото дружество, като кредиторът няма никаква възможност да влияе върху това. Наред с горното принудителното изпълнение срещу акциите е много по-трудно осъществимо, отколкото насочването на такова и удовлетворението чрез недвижимите имоти, които са предмет на апортната сделка. Както се приема в съдебната практика увреждане е налице и когато се затруднява удовлетворяването на кредиторите чрез трансформация на имущество, както е в случая. Предвид гореизложеното съдът намира, че независимо от това дали ще е различна оценената от допуснатите експертизи стойност на апортираните процесни имоти в капитала на ответното дружество и пазарната стойност на акциите, безспорно е налице увреждане, тъй като несъстоятелният длъжник се е лишил от собственост върху недвижим актив, като макар да е получил акции, същите не гарантират в същата степен възможността за удовлетворяване на кредиторите. Възмездният характер на атакуваната разпоредителна сделка не изключва увреждането на кредиторите на несъстоятелния търговец-длъжник в аспекта на затрудняването им да се удовлетворят от онази част от неговото имущество, която е била предмет на процесния апорт, особено при съпоставка с процесуалния ред по чл. 517 ГПК. Независимо от това кой точно вариант на заключенията на вещите лице и дали ще се приеме, че стойността на акциите, които е получило несъстоятелното дружество е адекватна на пазарната стойност на апортираните недвижими имоти, то изпълнението

върху акциите е по-затруднително за кредиторите, отколкото продажбата на собствени на несъстоятелния длъжник недвижими имоти, поради което апортът има увреждащ ефект. Стойността на акциите се определя от финансовото състояние на дружеството, в чийто капитал са и е възможно, независимо от това, че то има апортирани имоти, съответно състоянието да е лошо и то да генерира загуби, поради което не би могло да се приеме, че същата е адекватна и съответно равна на стойността на капитала му.

Софийският апелативен съд счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Атакуваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът е обвързан от направените от жалбоподателите оплаквания в жалбите.

По жалбата на " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/

Поддържа се в жалбата, че в съдебното решение не е приложен актуалният към датата на сключване на сделката-апорт /26.06.2011 г./ закон. Към тази дата била приложима разпоредбата на чл.647, ал.1, т.7 /сега видоизменена в т.6/ от Търговския закон, която гласи : „т.7. (изм. - ДВ, бр.84 от 2000 г., изм. - ДВ, бр.38 от 2006 г.) сделка, която е извършена в двугодишен срок преди откриване на производството по несъстоятелност и уврежда кредиторите, по която страна е свързано лице с длъжника”. След като производството по несъстоятелност за „Лаудис билдинг” ЕООД е открито с Решение № 94 /15.01.2015 г. по т.д. № 594 /2012 г. на СГС, VI-11 с-в. сделката по апорта е извън този двегодишен срок, който е изтекъл на 26.06.2013 г. поради което предявеният от синдика иск по чл.647, ал.1, точка 6 /предишна точка 7/ се поддържа, че предявения иск е недопустим . Поддържа се, че прилагането на Закон, който не е съществувал към момента на една сделка е недопустимо, поради това, че грубо би се нарушил гражданския оборот и стабилността на търговските сделки.

Настоящия състав счита, че становището на жалбоподателя е неоснователно. Производството по несъстоятелност по отношение на "ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД е образувано по молба с вх.№ 14561 от 09.02.2012г., подадена от „Уникредит Булбанк“ АД. С оглед обстоятелството, че апорта е извършен на 26.05.2011г. –т.е. преди по-малко от година от подаването на молбата, то същия се явява сделка извършена в срока по чл.647, ал.1, т.6 от ТЗ. Предвидения подозрителен период , в който подробно посочените сделки могат да бъдат атакувани, изразява виждането на законодателя за внасянето, със законодателни изменения, на справедливост в разглежданата материя. Към момента, когато е извършен апорта /26.05.11г./ е била приложима друга редакция на чл.647, ал.1, т.7, при която подозрителния период е бил до две години преди откриването на производството по несъстоятелност. Преуреждайки началото на срока на т.нар. “подозрителен период“ законодателя по същество определя нов срок. В случая, обаче, доколкото се касае до

действаща законова разпоредба,то същата следва да бъде прилагана независимо от поставеното с обратна сила нова начало на подозрителния период.Придаването на обратна сила на разпоредбата е по силата на изричната законова разпоредба на параграф 14 от Закона за изменение и допълнение на Търговския закон (ДВ, бр. 20 от 2013 г.),съгласно който [Параграф 7, § 8](#) относно [ал. 2 и ал. 5 - 7, § 9 и 10](#) се прилагат за заварените от този закон производства по несъстоятелност и иски производства за попълване масата на несъстоятелността.След като новия начален срок на подозрителния период се прилага и за заварените производства към датата на влизане в сила на изменението на ТЗ /от 01.04.13г./,то следователно новия начален срок на подозрителния период попада в обхвата на изменението,предвид обстоятелството,че молбата за откриване на производство по несъстоятелност е 09.02.2012г.

Поддържа се в жалбата,че предявения иск е недопустим,поради това,че преди предявяването му е проведено охранително производство по оценка на недвижимите имоти,които са апортирани в новоучреденото дружество,а резултатите от оценката е било възможно да бъдат обжалвани само от страните в това производство.

Съдът не споделя това становище на жалбоподателя.В охранителното производство по регистарция на дружеството вещите лица са дали заключение стойността на имотите към датата на апорта-26.05.2011г.На първо място в охранителното,регистрационно производство не е предвидена възможност за обжалване на оценката на назначените вещи лица.В случай на несъгласие с дадената оценка собственика на апортираните имоти има право да откаже апорта,но не и да обжалва същата.От друга страна в настоящето производство по иска по чл.647 от ТЗ не се подлага на съмнение дадената оценка от вещите лица.В случая се претендира увреждане на несъстоятелното дружество, произтичащо от това,че срещу собствеността на апортираните имоти дружеството е получило акции в новоучреденото дружество,а не от занижена стойност на имотите.

В жалбата се излагат съображения,че в настоящето производство съдът е следвало да разпита вещите лица,които са изготвили оценката по апорта и да установи използваната от тях методика,използваните коефициенти и начина на изготвяне на крайната оценка.Претендира се,че с неизслушването на вещите лица съдът е допуснал съществено процесуално нарушение.

Посоченото становище на жалбоподателя не се споделя от настоящия състав.Както беше посочено дадената оценка на апортираните имоти от назначените вещи лица не се оспорва от ищеца в настоящето производство,а увреждането се извежда от нееквивалентността на разменените престации между двете дружества,които са свързани лица по смисъла на пар.1 от ДР на ТЗ.Поради липсата на спор по оценката в настоящето производство не се налага изясняване на обстоятелствата,за чието установяване се иска разпит на вещите лица.Отделно от това дадената оценка на имотите при учредяването на новообразуваното дружество не може да бъде предмет на разглеждане в настоящето производство,поради това,че дадената оценка от вещите лица,зазначени в охранителното производство не обвързва съда разглеждащ предявения иск.

Поддържа се от страна на жалбоподателя, че каквато е била стойността на имотите, в същият размер е определена и стойността на уставния капитал от учредителите на дружеството. Ако вещите лица били дали по-ниска или по-висока стойност на оценяваните имоти, то учредителите са щели да определят уставният капитал на реципрочна стойност, т.е. експертната оценка на имотите е било основанието да се определи броя и стойността на акциите в новоучреденото дружество. Неправилно, според жалбоподателя, съдът приел, че независимо от това дали ще е различна оценената от допуснатите експертизи стойност на апортираните процесии имоти в капитала на ответното дружество и пазарната стойност на акциите е налице увреждане, тъй като несъстоятелният длъжник се е лишил от собственост върху недвижим актив, като макар да с получил акции, същите не гарантират в същата степен възможността за удовлетворяване на кредиторите.

Съставът на САС не споделя това становище. В настоящия спор обстоятелството, че стойността на записаните акции съответства на стойността на дадената от вещите лица оценка на апортираните имоти е без правно значение. Претендираното увреждане произтича от лишаването от актив /имотите/ от страна на апортиращото дружество за сметка на получаването на акции в новоучреденото дружество, стойността, на които зависи от икономическото състояние на дружеството. В случая настоящия състав споделя мотивите в обжалваното решение. Целта на отменителните иски по чл. 646 и чл. 647 ТЗ е да възстановят последиците от имуществено увреждане на кредиторите на масата на несъстоятелността, изразяващо се в нейното намаление вследствие от разпоредителни сделки и действия от страна на длъжника с негово имущество. Въпросът от значение за решаване на спора по настоящето дело е дали с апортирането на имотите е нанесена вреда на несъстоятелното дружество изразяващо се в намаление на неговото имущество. Настоящия съдебен състав споделя мнението на първоинстанционния съд, че с апорта е причинено такова увреждане. Съгласно заключението на назначената по настоящето дело еднолична съдебно-оценителна експертиза общата пазарна цена на всички имоти към датата на извършване на апорта 26.05.2011 г. е 6 629 835 лв., а съгласно заключението на тройната съдебно експертиза пазарната цена на всички недвижими имоти към датата на извършване на апорта 26.05.2011 г. е 7 905 800 лв. При така посочената оценка на имотите в заключението на тройната експертиза /7 905 800 лв. / съдът счита, че е налице увреждане на несъстоятелното дружество още към момента на извършване на апорта. На първо място при положение, че " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД внася в капитала на новоучреденото дружество имоти на стойност 7 905 800 лв., същото придобива акции в капитала на „Пимаро България“ АД с номинална стойност 6 964 400 лева, което е разлика от 941 400 лв., т.е. дружеството придобива акции, които са с номинална стойност близо 12 % по ниска от стойността на имотите.

На следващо място независимо коя стойност от посочените по-горе стойности, посочени от вещите лица по съдебно-икономическите експертизи, на придобитите акции към 26.05.11 г. ще се вземе предвид и трите стойности /6 270 500 лв., 7 087 420 лв. и 6 340 270 лв./ са по-ниски от стойността на апортираните имоти 7 905 800 лв. Дори и да се

вземе предвид най-високата определена стойност на акциите -7 087 420лв.,то същата е с 818 380лв. по-ниска от стойността на имотите -7 905 800 лв. която е повече от 10% и е съществено увреждане.

От друга страна настоящия състав споделя изцяло съображенията на СГС в обжалваното решение,че увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника. Така увреждане е налице, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора. Апортът на недвижим имот в капитала на дружество представлява едностранна разпоредителка сделка, при което лицето, което извършва непаричната вноса се лишава от правото на собственост върху апортираните недвижими имоти. Въпреки,че апиртирания в замяна получава акции от дружеството, същите не гарантират в същата степен възможността кредиторите да бъдат удовлетворени, тъй като пазарната стойност на акциите е динамична величина. Пазарната им стойност зависи от активите и пасивите на дружеството, които са динамични и зависят от финансовото състояние на дружеството.Отделно от това принудителното изпълнение срещу акциите е много по-трудно осъществимо, отколкото насочването на такова спрямо недвижимите имоти, които са предмет на апортната сделка. Стойността на акциите се определя от финансовото състояние на дружеството и въпреки,че същото притежава недвижими имоти, то при лошо управление е напълно възможно дружеството да е на загуба,което рефлектира отрицателно върху стойността на акциите му и съответно върху възможността от пълно удовлетворяване на кредитора насочил изпълнението по отношение на акциите.В тази насока СГС е цитирал многобройна практика на ВКС,която изцяло се споделя от настоящия състав.

При извършване на апорта на недвижимите имоти в капитала на „Пимаро България“ АД , дружеството " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД се лишава от един актив, който има сравнително стабилна пазарна цена, която се изменя по-трудно и в резултат само от пазарните условия, а придобива актив – акции от капитала, чиято пазарна стойност може да бъде лесно и бързо променена и то не само в резултат на определени икономически фактори, а и от действия на органи на дружеството, в което е извършен апортът, върху които кредиторите на апортирания не могат да влияят и срещу които те не могат да се защитят по съдебен ред, тъй като самото дружество, в което апортирания е апортирал недвижимото си имущество, не е техен длъжник. Ето защо и удовлетворяването на кредиторите от притежаван от длъжника недвижим имот следва да се определи като по-сигурно, отколкото тяхното удовлетворяване от стойност на акции от капитала на акционерно дружество.

По жалбата на „ПИМАРО БЪЛГАРИЯ“ АД

Според този жалбоподател не е налице увреждане на несъстоятелното

дружество, поради това, че стойността на записаните акции не е по-малка от стойността на апортираните недвижими имоти. Съгласно заключението на вещите лица от тройната съдебно-оценителска експертиза средната пазарна цена на всички недвижими имоти, към датата на извършване на апорта 26.05.2011 година е 7 905 800 лева, а получените акции са на стойност 6 964 400 лв и те формират основния капитал на дружеството. Поддържа се, че разликата от 941 400 е резерв, който е част от собствения капитал на дружеството и също увеличава стойността на записаните акции от капитала на дружеството.

Съдът не споделя съображението на жалбоподателя относно т.нар. „резерв“. Освен изложените по-горе съображения относно наличието на увреждане в разгледаните аспекти, то следва да се има предвид, че към датата на апорта апортиращото дружество е записало толкова на брой акции от по един лев, колкото е оценката на внесените имоти в лева-т.е. към момента на апорта не е формиран никаков „резерв“, който да води до покачване стойността на акциите.

Поддържа се, че при постановяване на решението съдът е излязъл извън предмета на делото, поради това, че в мотивите е приел, че при справка в публичния Търговски регистър е установил, че към 31.12.2011 година дружеството е отчело загуба от 84 000 лева, което „очевидно сочи недобро финансово състояние“. Настоящия състав счита, че с оценката на посоченото обстоятелство съдът не е излязъл извън предмета на спора. Наличието на загуба в ГФО очевидно сочи лошо финансово състояние на дружеството, което рефлектира върху стойността на акциите му. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ обявяването дава публичност на обявения акт, а съгласно ал.2 представените актове по [чл. 5](#) се смята, че са станали известни на третите лица от момента на обявяването. При наличието на посочената разпоредба и при наличието на обявен в ТР ГФО, позоваването от страна на СГС на посоченото обстоятелство не съставлява процесуално нарушение.

По отношение на наведените в жалбата аргументи относно изчислените стойности на акциите и наличието на увреждане съдът взе отношение по-горе.

С оглед изложеното се налага крайният извод, че при извършен от длъжника апорт на недвижим имот в капитала на едно търговско дружество, той уврежда своите кредитори. В тази насока се е произнесъл и ВКС по реда на [чл. 290 ГПК](#) - [Решение № 122/21.07.2016 г.](#), по т. д. № 3484/2014 г. на ВКС, II т. о. и [Решение № 57/19.07.2010 г.](#) по т. д. № 695/2009 на ВКС, II т. о.

Предвид гореизложеното обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

На основание чл.649, ал.6 от ТЗ жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят държавна такса на Апелативен съд София в размер на по 5 863,46лв.

Водим от горното Софийският апелативен съд

РЕШИ:

Потвърждава Решение №2.60310 /03.05.2022 г. по т.д.№ 772 по описа за 2017 г. на СГС, ТО, VI-18-ти с-в.

Осъжда " ЛАУДИС БИЛДИНГ " ЕООД /н/ с ЕИК 131013477 със седалище и адрес на управление в гр.София-1000, р-н «Оборище», ул."Георги Бенковски" № 7, ет. 1 и „ПИМАРО БЪЛГАРИЯ“ АД с ЕИК 20157497 с адрес на управление в София, район Оборище, ул.“ Поп Богомил“ № 43, ет. 1, ап. 2 да заплатят държавна такса на Апелативен съд София в размер на по 5 863,46лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба при условията по чл.280,ал.1 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____